

Pohjatietoa kummituskävelyille

Anjalan historiallinen kartano on tunnettu kummituksistaan. Kummituksista inspiroituneena kartanoon koottiin ryhmänäyttely.

Anjalan kartanon juuret ulottuvat 1600 -luvun alkuun. Silloin ratsumestari Henrik Wreden leski, paronitar Gertrud von Ungern sai Ruotsin kuningas Kaarle IX:ltä lahjaksi koko Elimäen neljänneksen eli läänityksen. Wrede oli pelastanut kuninkaan hengen Kirkholman taistelussa. Leski perusti lahjoitusmaille kolme kartanoa kolmelle pojalleen, joista yksi oli Anjala.

Alkuperäinen kartano tuhoutui Kustaan III sodassa 1700-luvun lopulla, mutta Wredet rakennuttivat uuden kartanon sodan jälkeen lähes alkuperäiselle paikalle.

Kartanossa ja sen läheisellä hautausmaalla sanotaan kummittelevan. Kummituksista tunnetuin lienee Harmaa Rouva, joka kuljeskelee kartanossa.

Anjalan kartanossa on nähty harmaaksi rouvaksi kutsuttu aave. Aave oli rouvashenkilö, joka kulki huoneesta huoneeseen Raamatun kanssa. Aaveen ilmestymisillä uskottiin olevan enteellisiä.

Jos harmaa rouva ilmestyi pitäen Raamattua auki ja tukka auki, se tiesi onnettomuutta. Aatelisherra kaatui rintamalla tai oli tulossa tuhoisia katovuosia tms. Jos rouva näyttäytyi Raamattu kiinni ja tukka siististi nutturalla, hän vain tarkasti vanhoja tiluksiaan, eikä huolta ollut.

Mathilda oli Wreden suvun jäsen, joka eli 1864-1928. Mathilda tunnetaan erityisestä läheisyydestään vankeihin. Anjalasta löytyy myös hautausmaa, johon on haudattu Wreden sukua. Tällä hautausmaalla sijaitsee myös muistokivi, jonka Kakolan vangit veistivät Mathildan muistoksi. Hautausmaalla kerrotaan tapahtuvan paljonkin yliluonnollisia asioita.

Tuoreimmat kummitushavainnot heinäkuulta (KS)

Ankkapurhan kulttuurisäätiön toiminnanjohtaja Jenni Liikkanen ei ole koskaan saanut kunniaa tavata kartanon asukkaita, mutta tarinoita selittämättömistä ilmiöistä hän on kuullut. Tuorein tapaus on kuluneelta kesältä.

– Täällä oli heinäkuussa harrastemaalareiden taidenäyttely. He kertoivat, että eräänä aamuna heidän tullessaan kartanoon yksi tauluista oli siirtynyt keskelle lattiaa, kertoo Ankkapurhan kulttuurisäätiön toiminnanjohtaja Jenni Liikkanen.

Kartanon ulkopuolelta otetuissa valokuvissa on nähty hahmoja, joita on tulkittu talon asukkaiksi. Liikkanen hyväksyy kummitukset.

– Jos siellä jotain on sisällä, niin antaa olla, hän toteaa.

Kummituksilta toivotaan samaa kuin elollisilta, että kartanoa kohdeltaisiin kunnioittaen. Tähän asti ovat kummitukset toivetta noudattaneet, eikä pahoja ole tapahtunut.